

Kerstgedachten...

Deze parallel kwam vandaag in m'n gedachten. Het kerstverhaal van Jozef en Maria begint met *En het geschiedde in die dagen dat er een gebod uitging van keizer Augustus dat heel de wereld ingeschreven moest worden (...)* Dit gebod kwam dus van de overheerser, de Keizer, het bevoegd gezag in die dagen. Augustus was de opvolger van Julius Caesar, dus een heel machtig man. Het gewone volk in Israël zal niet met gejuich deze maatregel hebben ontvangen. Er zal over gesproken zijn, over gemord zijn. Misschien was er openlijk verzet, of een illegale tegenbeweging. Waarschijnlijk klonk veelal de vraag *Waarom?* Nou, omdat de regering in Rome wilde weten hoeveel ingezetenen er in het Romeinse Rijk waren om de belastingen te bepalen. Niet echt een maatregel waar iemand op zit te wachten.

Zullen er woorden hebben geklonken als Vrijheid, Oneerlijk, Respectloos en misschien ook nog minder beschaafde?

In het kerstverhaal gaan Jozef en Maria op reis, omdat het moet en ook omdat het niet anders kan.

De huidige maatregelen die nu zijn gepresenteerd betekenen dat wij onze plannen en uitgestippelde route op korte termijn moeten wijzigen. Of we nou willen of niet, of we het er mee eens zijn of niet. We hebben geen keus, want regels zijn nodig en in onze beschaving word je geacht je er zo goed als mogelijk aan te houden. Met pijn in het hart, met verdriet, met een opstandige impuls of zelfs met een lamgeslagen reactie. *Waarom?* en *Waarom nu?* en *Waarom wij?*

Regels zijn nodig. Ook in de kunst, ook in muziek. Simpel, bij een wals in driekwartsmaat mag geen tel missen, een rust betekent stil en mineur is geen majeur. Wanneer je de regels niet opvolgt, klinkt er chaos en disharmonie.

Hoewel.... kunst wijkt ook af van de regels. Want als t precies volgens de regels is, is er geen kunst aan. De afwijking maakt ook dat 't bijzonder wordt. Er is dus een spanningsveld van regels en ervan afwijken. Een spanningsveld tussen luisteren naar en afwijken van.

Vernieuwen, creatief worden. Dat is wat anders dan de mazen van het net zoeken. Het betekent je gedachten opnieuw ordenen, nieuwe wegen inslaan, mogelijkheden zien, die je eerst niet zag. Bereid zijn om te schakelen, bereid zijn om los te laten, bereid zijn je opnieuw te verhouden tot wat er gaande is. Niet zozeer door je stem te verheffen, maar een nieuw geluid te maken. Je wel te laten horen, maar dan altijd in harmonie met jezelf. Accepteren dat je je route moet herzien. Een oude wijsheid van m'n oma komt bij mij langs. *Wie vooruit rekent, moet twee keer rekenen.* In een samenleving die bijna helemaal gereguleerd is, is dat altijd lastig om te ervaren. Mijn trein is vijf minuten te laat en daardoor mis ik de aansluiting. M'n pakketje is vandaag niet gekomen, maar het was mij wel beloofd, en nu moet ik naar het feestje zonder cadeau. Klein leed, dat groot aanvoelt. En iedereen weet, dat wanneer je dit afzet tegen het grote leed dat in de wereld rondwaart, dit alles relatief is. Maar dan moet je schakelen. Kunnen schakelen.

Onverwacht op reis moeten, gedwongen je route veranderen. Het kan niet anders en het kost moeite. Moeite die weerbarstig kan aanvoelen, wanhopig maken.

Maar ook vertrouwen kan geven dat achter ieder kruispunt weer een nieuwe weg ligt, een nieuwe onverwachte mogelijkheid, een creatieve uitdaging. Voor mijzelf voel ik gelukkig dit laatste en dat wens ik jullie allemaal, om zo de donkere dagen die komen door te komen.

Arno Vree, 27 november 2021